

ELOHISTISEN JA JEHOVISTISEN LUOMISKERTOMUKSEN IHMINEN

Pekka Ervastin esitelmä 11.9.1932

Ajateltuaan, etsittyään ja tutkittuaan siihen suuntaan, kuin viime kerralla esitimme, ihminen tulee siihen tulokseen ensinnäkin, että Jumala on olemassa, mutta ei siinä vanhassa, tutussa muodollisessa merkityksessä, vaan elämän hengen merkityksessä. Toiseksi ihminen tulee siihen tulokseen, että hän on Jumalan lapsi eli Jumalan poika, niinkuin sanotaan Uudessa Testamentissa, henkiolento. Tämä jo paljon lohduttaa ja ratkaisee monta pulmaa. Kun minä elämän vaikeuksissa kysyn, minkätähden minä olen olemassa ja minkätähden me olemme olemassa miehinä ja naisina, kahtena sukupuolena, niin tämä jo lohduttaa paljon, tämä näkemys, että ihminen on henkiolento. Kun siihen sitten vielä lisätään, jos tuo etsijä on niin onnellisessa asemassa, että hän tulee tekemiseen teosofisen liikkeen kanssa, että ihminen henkiolentona syntyy useamman kerran tähän maailmaan, hän ei ole täällä ensimmäistä kertaa eikä viimeistä kertaa, vaan hän jälleensyntyy, niin silloin tämä näkemys, jos ihminen etsijänä sen omaksuu, taittaa kärjen tuolta pulmalliselta kysymykseltä, miksikä me olemme miehiä ja naisia. Onhan silloin ajateltavissa ja niinhän jälleensyntymisopin kannalta selitetään, että ihminen henkiolentona syntyy milloin miehenä, milloin naisena. Hän ei silloin ainakaan tämän näkemyksen kannalta ole tuomittu kärsimään aina niitä

kärsimyksiä, joita on toisella sukupuolella. Jos hän on mies, niin hänellä on omat kärsimyksensä, ja jos hän on nainen, niin hänellä on omat kärsimyksensä. Jos hän nyt jälleensynty milloin naisena ja milloin miehenä, niin silloin on tietysti hänen helpompi kärsiä, hän ei ole ainakaan tuomittu kärsimään aina samaa. Hän saa kokea toisen ja toisen kärsimyksiä. Mutta yhä hänelle jää tietysti kysymysmerkiksi, minkätähden on miehiä ja naisia, minkätähden ei olemassaoloa ole voitu järjestää niin, että muuten vain täällä asuttaisiin maan päällä, että muuten vain täällä elävinä olentoina, ei sukupuoliolentoina, saisimme elää ja iloita olemassaolosta. Pitääkö välttämättä olla kaikenlaisia ristiriitoja ja kärsimyksiä? Tämä kysymys ei ole vielä ratkaistu tyystin, joskin tuo jälleensyntyminen käytäntönä, kun sitä ajattelemme, taittaa kärjen itse kysymyksen pulmallisuudelta, sen vaikeudelta. Mutta kysymystä sinään, ydintä se ei ratkaise. Sentähden ihminen tutkii edelleen. Sentähden hän tahtoo syventyä tuohon asiaan, sentähden hän kääntyy viisaitten puoleen, niinkuin viime kerralla sanoimme, sentähden hän kääntyy maailman pyhien kirjojen puoleen, sentähden hän kääntyy oman uskonnon pyhien kirjojen puoleen, sillä hän ymmärtää, että uskonnot, uskontojen perustajat juuri ovat olleet tuommoisia ylen viisaita ja nerokkaita ihmisiä. Hän ymmärtää myöskin, että on paljon pyhiä kirjoja säilytetty ja on muistiin pantu paljon semmoista, paljon semmoista viisautta ja tietoa, jota ei ole kädenkäänteessä saavutettavissa, vaan jota viisautta kaikista korkeimmat ihmiset ovat testamenttina jälkeensä jättäneet.

Jos tämä etsijä on täältä länsimailta, niin hän luonnollisesti kääntyy kristikunnan pyhien kirjojen puoleen. Hän lukee silloin Vanhassa Testamentissa, että ihminen luotiin kahtena sukupuolena. Mutta sitten, kun tutkii tarkemmin ja ehkä vielä saa tutkimuksessaan apua, niin että hän ymmärtää alkutekstin

olevan hieman toisenlaisen kuin käännöksen, niin hän huomaa, niinkuin viime kerralla totesimme, että heti Vanhan Testamentin alussa, Mooseksen ensimmäisessä kirjassa on kaksi luomiskertomusta. Kahdessa eri paikassa alussa kerrotaan ihmisen luomisesta. Ensimmäisessä luvussa yhden kerran ja toisessa luvussa uudelleen ja vähän eri tavalla. Toisessa luvussa luodaan nainen. Ensin kyllä mies, mutta sitten nainen. Mutta nyt hän sai tietää tämä tutkija, kun hän lähestyy alkutekstiä, että tässä on kaksi luomiskertomusta, elohistinen ja jehovistinen. Ensimmäistä alussa nimitetään elohistiseksi. Minkätähden? Sentähden, että se Jumala, joka on ensimmäisen Mooseksen kirjan ensimmäisessä luvussa, on alkukielellä Elohim, mutta taas se Jumala, joka ilmestyy toisessa luvussa, on tuo tunnettu Jahve, taikka sitten vielä Jahveh Elohim on paikoitellen myöskin toisessa ja seuraavissa luvuissa. Nämä on kyllä kaikki käännetty suomeksi Jumala. Jahve on käännetty Herra ja kun ne siis ovat vieretysten, niin puhutaan Herra Jumalasta, Jahveh Elohim. Nyt herää tutkijassa kysymys, että miksi on näin. Onkohan mitään eroa olemassa Elohimin ja Jahven välillä? Onko niiden sanojen välillä olemassa jokin ero merkityksessä, vai ovatko ne synonyymejä?

Silloin ihminen ehkä ensin joutuu tekemiseen Kabbalan kanssa, mutta sitten myöhemmin ehkä omien kokemustensa kanssa. Silloin hän huomaa, kuinka nämä tekstit itse asiassa kertovat erilaisista seikoista. Kerrotaan kahdesta eri luomisesta taikka kahdesta eri ihmisen aikaansaannoksesta. Ensimmäisessä luvussa sanotaan nimenomaan, että Jumala niinkuin siellä sanotaan, Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Jumalan kuvaksi loi hän hänet, mieheksi ja naiseksi hän heidät loi. Siinä käytetään siis tuota sana Elohim, Alhim. Se voidaan ääntää eri tavalla. Hebrean kielessä ei kirjoitettu ollenkaan vokaaleja, ääntiöitä, ainoastaan konsonantit merkittiin. Sitä

täytyi vain itse päätellä, mikä vokaali aina oli kyseessä. Ainoastaan vokaali A sanan alussa merkittiin. Tämä Elohim kirjoitetaan Alhim, mutta kuitenkin se useimmiten äännetään Elohim. Juutalaiset itse ääntävät Elohim, koska he tietävät, mikä sen sanan etymologia, todellinen merkitys, on.

Saadaksemme käsityksen tästä Elohim-sanan merkityksestä on meidän hyvä luoda pieni silmäys Mooseksen ensimmäisen kirjan ensimmäiseen lauseeseen, ensimmäisen luvun ensimmäiseen lauseeseen, siis toisin sanoen tuohon meille tuttuun lauseeseen, että alussa Jumala loi taivaan ja maan. Tämä lause kuuluu alkuperäisellä Hebrean kielellä: B'rashith bara Elohim eth hashamamarjyim v'eth h'arets. Niin se kuuluu. Ääntäminen voi olla eri tavalla. Mutta tuommoinen oikein tieteellisen tarkka ääntäminen on mielestäni juuri tuo aikaisemmin mainittu. Tässä ensimmäisessä lauseessa on niin monta kiintoisaa kohtaa, että menemme vaikka jonkun verran ulkopuolelle ainettamme tutkiaksemme sitä lausetta. Tuon sanan B'rashith, alussa, rabbiinit käänsivät latiinaksi: In principio. Versium vulgatassa se siis kuuluu: In principio – ja se merkitsee: alussa. Mutta tuo sana "In principio" on muodostunut kahdesta sanasta: caput ja primus. Caput merkitsee pää. Ihmisen pää on näytellyt jotain osaa ihmisten mielikuvituksessa. Tämä sana B'rashith hebrealainen sana alussa on vaan semmoinen päätte ja prepositioni sanasta Baasēh eli pää. Siinä on tuo ensimmäinen B prepositioni, joka vastaa latinankielistä in, alussa, päässä. Kumma kyllä on tuo Baash sana, joka on maskuliini-suku, saanut feminiinisen päätte shit, päässä. Muuten tuo alkukirjain B, joka vastaa suffiksia -ssa, siis inessiiviä, vastaa myös ablatiiviä, -sta, siis: jostakin. Sen voi siis kääntää ei ainoastaan: päässä, vaan: päästä. Kun sillä sanalla B'rashith on feminininen päätte, niin se viittaa siihen, että se alkupää, se alku, josta on kysymys, ei ole ainoastaan

pää, vaan se on myöskin jotakin naissukuista, aivan kuin kohtu. Sentähden mystikot kääntävät sen myöskin kohtu. Siis tuo maskuliinien, miehellinen, miehen pää esiintyy myös kohtuna, josta voidaan luoda jotakin. Siis tämä alussa loi, se ei tarkoita siis suinkaan jotain aikamäärää, vaikka se luonnollisesti sitäkin merkitsee, vaan se tarkoittaa ennenkaikkea, että kohdusta kaikki luotiin, siitä Jumala loi taivaan ja maan. Päästä kohtuna Jumala loi taivaan ja maan. Tuo sana "bara" on yksikkömuoto loi, mutta hyvin kummallista on että tuo sana Elohim on monikossa, se on maskuliininen monikkomuoto. Se ei siis merkitse Jumalaa missään tapauksessa, vaan se merkitsee Jumalat. Mutta miten tämä Elohim on syntynyt, mitä se merkitsee? Siinä on ensinnäkin sana El eli Al. Tämä El on vanha Jumala-sana. El on Jumala, sillä melkein kaikki ilman muuta tietävät – enhän minä ole sen ihmeellisempi hebrean kielen tuntija, kuin kukaan teistä – kaikki tietävät että El on Jumala. Jeesuskin huusi ristin puulla ja ne sanat on aina toistettu hebrean kielellä kaikissa raamatuissa: Eli, Eli. Jeesus huusi silloin Jumalaa. "Jumalani, Jumalani". Tuo sana El Jumalana on siis meille kaikille tuttu, mutta tuossa sanassa Elohim, joka on maskuliininen monikkomuoto, ei ole muodostettu monikkoa sanasta El, vaan on asetettu El sanan jälkeen h. Alh eli Elh ja sitten vasta on liitetty maskuliininen monikkopääte. Mitä tuo h on? Se on erikoisesti feminininen kirjain. Esim. sana Eva, Heve, kirjoitetaan hvh. Sehän esiintyy sanassa Jehova, Jahve. Tämä h on erikoisesti feminiininen kirjain. Tuo he liitettynä sanaan El, muuttaa siis oikeastaan Jumala-sanan Jumalatar-sanaksi. On kuin siinä olisi Jumalatar. Mutta sitten on im monikkopääte maskuliinisukua. Sitä ei voi sanoa suomeksi, kun meillä ei ole mitään sukuja kielessämme, vaan on meidän vain ajateltava jumalataria ja sen jälkeen miehistä monikkopäätettä. Sitä ei oikeastaan voi ruotsiksikaan

sanoa. Jos ajattelemme Gud, gudinnor ja sitten ei gudinnor, vaan maskuliininen pääte gudinnar, niin sehän on aivan epäsikiö, tuo sana. Hebrean kieli on mystillinen kieli. Muutamat sanovat, että se on maailman vanhin kieli. Toiset ajattelevat taas, että Kiinan kieli on hyvin vanha, toiset taas sanskritin kieltä. Joka tapauksessa tämä hebrean kieli on hyvin mystillinen kieli. Nykyaikaiset juutalaiset eivät täysin tunne hebrean kieltä. Rabbiinit ehkä sitä osaavat, mutta ei ole sanottu, että hekään osaavat ilman vokaalimerkkejä. Ne vokaalimerkit ovat kuin pisteitä. Vanha teksti on sellaista, että sitä on hyvin vaikea lukea. Hebrean kielessä on paljon sanoja, joissa on samanlaisia konsonantteja, mutta erilaiset vokaalit ja silloin ne muuttavat koko asian. Jos esimerkiksi olisi vain s ja n, niin toiset voisivat lukea sen sanan sinäksi ja toiset sanaksi. Ne rabbiinit, se rabbiinikokous, joka ensiksi keksi nuo masoreettiset pisteet, keksi aivan erikoisen lukutavan, joka oli tietysti logillinen ja järkevä ja sen mukaan on raamatunkäännökset tehty, mutta kuka on sanonut, että noita samoja sanoja alkuperäisesti on käännetty toisella tavalla ja silloin on merkitys myös toinen. Tämä on sangen salaperäinen kieli ja yhtä salaperäinen on kirjoitus. Nyt jos katsomme tuota Elohim-sanaa, niin emme voi sanoa muuta, kuin että se merkitsee Jumalat. Se on monikkomuoto ja se merkitsee siis Jumalat. Mutta siihen on vielä liitetty tuo sivumerkitys, sekä miehelliset että naiselliset Jumalat, taikka sitten Jumalat, jotka olivat sekä miehiä että naisia, Jumalat jotka olivat kaksisukuisia. Jompaakumpaa se merkitsee tuo sana ehdottomasti, ja sanokaamme, että se merkitsee Jumalat, jotka olivat kaksisukuisia, sekä miehiä että naisia, loivat alussa. Mutta sitten siinä on yksikkömuoto bara ja sentähden on ranskalainen mystikko Fabre d'Olivet, joka eli viime vuosisadan alussa, Napoleonin aikana, käänsi tuon sanan Elohim: Lui le Dieu.

(Lyi lö Djö). Hän sanoi siis Lui ja sitten Lui le Dieu, joka merkitsee Jumalat. Hän Jumalat. Hän Jumalat loi. Mutta hän ei siinä käänöksessä ottanut huomioon tuota feminiinistä puolta. Meidän täytyisi pikemmin sanoa, jos tahtoisimme suomentaa niin, että se vastaisi alkutekstiä: Hän Jumalat, Jumalattaret. Se on niin sisältörikas tuo sana Elohim. Se merkitsee siis se Jumala, joka on kaksisukuiset Jumalat.

Me huomaamme heti tällaisina totuudenetsijoinä, että tässä on kysymyksessä, ei suinkaan se Jumala, joka on suuri maailman henki ja suuri salaisuus kaiken takana, vaan tässä on kysymyksessä se, jota me nimitämme Logokseksi, Maailman Järjeksi, Maailman kosmilliseksi Pojaksi, Jumalan kosmilliseksi Pojaksi. Tässä on kysymyksessä Logos, luova Logos. Silloin hän on kyllä sangen kekseliäästi tuokin ranskalaisen tutkija Fabre d'Olivet, kääntänyt Lui le Dieu, Hän Jumalat, sillä hän on painostanut sitä seikkaa, että Logos on kyllä aivan yhtenäinen, mutta se ei suinkaan ole yksi persoona, vaan se on kollektiivinen personallisuus. Jos ajatellemme Blavatskyä, niin hän sanoi, että Logos ei ole yksilö, yksilöolento, vaan Logos on kollektiivinen nimitys. Ajatelkaamme sitten sitä suurta universaalista Logosta, joka on ensimmäinen ja käsittää kaiken ilmennyksen tai ajatelkaamme niitä eri Logoksia, jotka ovat kunkin ilmenneen maailman takana, kunkin aurinkokunnan takana. Meidän aurinkokunnassamme on Logos. Tämä Logos, joka on aurinkokunnan takana, jota kristinuskossa käsitetään persoonana, yksilönä, yhtenä olentona ja sentähden kristinuskossa puhutaan Jumalasta, yhdestä Jumalasta, joka on kaiken luonut, tämä Logos ei ole suinkaan maailmankaikkeuden Jumala. Se on aurinkokunnan Jumala. Kun kristinuskossa puhutaan personallisesta Jumalasta, niin puhutaan itse asiassa tästä aurinkokunnan Logoksesta. Tätä meidän aurinkokunnan Logosta voidaan kyllä personifioida yhdeksi olennoksi, mutta

se on aivan eksoteerista, erehdyttävää. Se ei ole totta. Ei meidän aurinkokuntamme takana ole taivaassa istuva personalinen isä, personallinen Jumala, joka siellä komentaisi, vaan meidänkin aurinkokuntamme Logos on kollektiivinen, se ei ole ainoastaan Lui, vaan myöskin le Dieu, niinkuin tuo ranskalainen käänsi. Se on suuri kokoamus eläviä, jumalallisia olentoja, jotka ovat sekä miehellisiä että naisellisia, jotka kokonaisuudessaan kuvastavat miestä ja naista.

Tämä on mielessä pidettävä tärkeä kohta, että käsitämme Elohimin, puhumme nyt sitten maailmankaikkeuden suuresta Logoksesta taikka aurinkokunnan Logoksesta, kollektiiviseksi kokoamukseksi miehellisiä ja naisellisia jumalolentoja. Mutta tahdomme vielä katsoa noita toisia sanoja tuossa lauseessa: "Alussa Jumala loi taivaan ja maan." Eth heshamayin v'eth h'arets. Tämäkään ei ole aivan oikein suomennettu, sillä Eth hashamyin v'eth h'arets on duaalinen muoto ja merkitsee siis oikeastaan molemmat taivaat, kaksi taivasta, eli molemmat taivaat ja maat. Alussa loi Jumalat molemmat taivaat ja maat. Tämä on kiintoisa huomio tämäkin. Jos tahtoisimme kääntää siis aivan sanasta sanaan tuon ensimmäisen lauseen, saisimme ihan noin, että: Alkupäästä, kohtuna, loi Jumalat molemmat taivaat ja maat. Silloin tulee käännös itse asiassa jo niin mutkikkaaksi, ettei sitä ymmärrä ilman muuta. Nyt emme tahdo sen enemmän syventyä tuohon kysymykseen molemmista taivaista, mutta viittaahan sekin, että on jotain kaksinaisuutta samalla tavalla, kuin Jumal-nimessä on kaksinaisuutta, miestä ja naista.

Kääntykäämme nyt lauseeseen ensimmäisessä luvussa: "Luokaamme ihminen omaksi kuvaksemme." Luokaamme. Siinä on otettu huomioon monikko. Miksikä ei sanottu, että Minä tahdon luoda, vaan siinä on käännöksessä sanottu, että: Luokaamme. Kaikki kääntäjät ovat tietysti olleet aivan

vilpittömiä ihmisiä ja ovat tietysti tahtoneet kääntää oikein, mutta he eivät ole olleet sellaisia sanokaamme kabbalistisia tutkijoita, että he olisivat voineet ymmärtää tekstiä syvemmin, vaan joissakin kohdin he ovat välttäneet vaikeuksia ja kääntäneet kylmäkiskoisesti. Opettajani koulussa selitti, miten majesteetillinen Jumala oli ja miten hän saattoi sanoa majesteetillisesti, että: Me. En ymmärtänyt, miksi Jumala olisi tuolla tavoin pröystäillyt. Eihän ollut muuta Jumalaa, joka olisi luonut. Myöhemmin sain kuulla, miten Vanhassa Indiassa ymmärrettiin maailman luominen. Intialaiset suorastaan sanoivat, että Jumalat luovat leikkien maailman. Liilaa merkitsee sport. Jumalat vähän urheilivat, kun he loivat maailmaa. Se on heille kuin jotain hauskaa leikkiä, urheilua. Tuo oli minusta hauskaa kuulla, että intialaiset ajattelivat luomista liilaksi, hauskeempaa kuin jos se olisi ollut tuo luominen, hirmuista ähkimistä ja puhkimista. Kuitenkaan ei tässä alkutekstissä ole tahdottu lainkaan antaa sellaista kuvaa, että Jumala olisi majesteetillinen, mahtipontinen tai leikillisellä päällä luodessaan, vaan siinä on sanottu vain aivan suoraan, että Jumala oli monikko. Elohim oli monikko. Tämä monikko sanoi siis, että luokaamme ihminen omaksi kuvaksemme. Tämä oli sitä tärkeämpi, kun kysymys on jostain kaksinaisesta. Kun Elohim tahtoivat luoda ihmisen, niin silloinhan heidän piti luoda jotain kaksinaista. Tässä ensimmäisessä luvussa ei puhuta mitään Evasta, ei puhuta mitään naisen luomisesta. Siinä luodaan ainoastaan Adam. Koulussa me olemme tietysti saaneet kuulla, että se oli mies parka, joka luotiin ensin. Asia ei ole ollenkaan niin, sillä Adam ei ole ollenkaan mikään mies, mikään yksitoikkoinen mies, vaan Adam oli ihminen. Luokaamme ihminen omaksi kuvaksemme ja se ihminen oli Adam. Adam luotiin Elohimin kuvaksi. Elohim oli kaksisukuisia joukko-olentoja ja yhtenäisiä siinä merkityksessä, ettei siinä

ollut kolmannen sukuisia olentoja. Siinä oli miehiä ja naisia. Tänä päivänä, jos ken on niin armoitettu, että hän saisi nähdä Jumalan ja ei kuolla, niin hän todella voisi nähdä, että siinä on suuri mysteerio kätkeytyä. Joka tapauksessa tässä, kun kirjoitetaan, että ihminen luotiin, niin se sana ihminen käsittää sekä miehellisiä että naisellisiä voimia. Siis se ensimmäinen ihminen joka luotiin, oli mies ja nainen, ei kahtena olentona, eri rikkirevittynä olentona, vaan sellaisena olentona, että kaikki voimat olivat siinä. Koko luomakunnan ja olemassaolon, kaikki elämän voimat olivat siinä silloin, sillä ne olivat Jumalan kuva, Elohimin kuva. Ihminen itse, tämän voimme sanoa näin sivumennen, ihminen itse henkiolentona ei suinkaan ollut Elohimin luoma, vaan ihminen itse henkiolentona oli syntynyt itse siitä samasta Absoluutista, josta kaikki Logokset ovat syntyneet. Hän on Elohimin vertainen. Sentähden Mooseksen kirjassa myöhemmin puhutaan, että ihmiset tulivat lopulta samanlaisiksi kuin Elohim. Elohim ei siis ihmisiä luo henkiolentoina, mutta ihminen on sen suuren, ijankaikkisen Elämän lapsi tai perillinen tai poika tai synnyttämä. Sen suuren, josta kaikki muukin on lähtöisin, josta Elohim on lähtöisin, vaikka he ovat läpikäyneet mahdottomia kehityssarjoja. Ei ole kysymys siitä, että ihminen olisi luotu siinä merkityksessä, että mitään ei ennen ollut olemassa, josta nyt ihminen tehtiin, vaan se tarkoittaa sitä, että ihminen kyllä henkiolentona on aivan ijankaikkinen, on ikuisuuden mysteeriosta lähtöisin. Mutta Elohim luovat ihmisen, herättävät – paremmin sanoen – tuossa Ikuisuudessa määrättyjä voimia, jotka siinä itsestään jo ovat ja niitä vaalivat. Se on ihmeellinen tuo luomistyö, erinomaisen ihmeellinen. Mehän ymmärrämme, että on hyvin järjetöntä ajatella, että kun lapsi syntyy maailmaan, niin se on syntynyt tyhjästä. Onhan järjetöntä ajatella, että vanhemmat olisivat luoneet tuon lapsen. Van-

hemmat antavat ainoastaan muodon eli ruumiin henkiolennolle. Ihmisen minuutta vanhemmat eivät osaa luoda. Tuo ihmisminuus syntyy ruumiiseen, jonka vanhemmat sitten luovat. He savat sen aikaan ja ilman heitä ei tuo minuus voisi syntyä maailmaan. He antavat sille ruumiin. Kuinka monet vanhemmat sanovat tietämättömyydessään, että he ovat saaneet aikaan tuon lapsen. He ovat saaneet sen aikaan ja he voivat ottaa siltä vaikka hengen. Se ei ole ollenkaan niin. Ei milloinkaan tule mitään ilman sitä kolmatta. Muuten syntyy aivan idiootti eläin, jossa ei ole mitään inhimillistä. Aina kun syntyy elävä ihminen, niin on jälleensyntynyt henki mukana. Loogillisen ajattelun nojalla me tämän ymmärrämme. Samalla tavalla ei Elohim luo tyhjästä sitä ihmistä, jonka he luovat. Henkiolentona se ihminen on olemassa. Henkenä se on olemassa. Elohim antavat sille jonkinlaisen ilmennysmuodon, ensimmäisen ilmennysmuodon ja valvovat sen kehitystä, jotta se saavuttaisi täydellisen tietoisuuden siitä, kuka se on ja mikä se on. Elohim silloin painavat tuohon henkeen, joka on kotoisin Absoluutin helmasta, oman leimansa. Sillä tavalla he luovat ihmisen. Tämä ensimmäinen luominen, josta puhutaan ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, ensimmäisessä luvussa, ei tapahdu täällä maan päällä. Se on aivan toisten tasojen tapahtuma. Se on aivan korkealla tasolla. Nämä ovat aivan abstraktisia asioita. Elohim luovat ensimmäisen Adamin, Adam Kadmonin, siellä abstraktisen ajattelun maailmassa. Siellä mies ja nainen painautuvat mahdollisuutena, ituina henkeen, jumalsyntyiseen henkeen ja nämä vastakohtat on havaittavissa kaikessa ilmenneessä luonnossa. Ei ole mitään ilman vastakohtia. Aina on positiivista ja negatiivista. Me puhumme myös hengestä ja aineesta. Meidän täytyy muistaa ettemme millään tavalla arvostele hengen ja aineen etevyyttä toisiinsa nähden. Ne ovat aivan yhtä välttämättömiä. Ei se

merkitse ollenkaan, kun sanomme, että Elohim on mies ja nainen, että mies, miehellinen puoli on paljon suurempi tai että päinvastoin naisellinen. Emme ollenkaan saa ajatella niin. Emme ollenkaan saa sekoittaa asioita tällä tavalla. Kun me puhumme filosofisesti, abstraktisesti ja tieteellisesti, niin emme saa antaa sivuvivahduksia sanoillemme. Me puhumme ihan järkevästi, loogillisesti, rauhallisesti ja tyynesti. On kaksi vastakohtaa olemassa. Ne ovat aivan yhtä briljantteja molemmat.

Pikakirjoittanut Kirsti Krohn.

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Salaperäinen ihminen*, 1960.